

2. neděle adventní A

Přijímejte proto jeden druhého, jako i Kristus přijal vás. (Řím 15,7)

První čtení

Izaiáš 11,1-10

Vyrazí ratolest z pahýlu Jesse, výhonek vypučí z jeho kořenů, spočine na něm duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a bázně před Hospodinem. Má zálibu v bázni před Hospodinem. Nebude soudit podle zdání očí, nebude rozhodovat podle doslechu, ale podle spravedlnosti bude soudit chudé a podle práva se bude rozhodovat pro pokorné v zemi. Bude bít zemi holí svých úst, usmrtí bezbožného dechem svých rtů. Spravedlnost bude provazem jeho beder a věrnost bude pásem jeho ledví. Vlk bude přebývat s beránkem, levhart si lehne vedle kozlátka, tele a lvice budou žrát pospolu a malý chlapec je bude vodit. Pást se bude kráva s medvědicí, jejich mláďata ulehnou spolu, lev bude žrát jako býk plevy. Kojenec si bude hrát nad dírou zmiije, nemluvně sáhne rukou do skrýše jedovatého hada. Nikdo nebude škodit ani zabíjet na celé mé svaté hoře, protože poznání Hospodina naplní zemi, tak jako vody pokrývají moře. Tehdy se objeví kořen Jesse jako znamení národům; pohané ho budou hledat a jeho sídlo bude slavné.

Druhé čtení

Římanům 15,4-9

(Bratři a sestry!) Všechno, co kdysi bylo napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z Písma čerpali vytrvalost a povzbuzení, a tak měli naději. Bůh, (zdroj) vytrvalosti a povzbuzení, kéž vám dá, abyste v souladu stejně smýšleli (podle vůle) Krista Ježíše. Tak budete moci svorně a jedněmi ústy oslavovat Boha, Otce našeho Pána Ježíše Krista. Přijímejte proto jeden druhého do svého společenství, jako i Kristus přijal vás – k oslavě Boží. Tím chci totiž říci: Kristus se stal služebníkem židů, aby se prokázalo, že Bůh je věrný, aby tím byla stvrzena zaslíbení daná praotcům; ale také proto, aby pohané oslavovali Boha, že jim prokázal milosrdenství, jak je psáno: "Proto tě budu velebit mezi pohany, tvému jménu budu zpívat chválu."

Evangelium

Matouš 3,1-12

V té době vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: "Obrátte se, neboť se přiblížilo nebeské království." Jan byl totiž ten, o němž řekl prorok Izaiáš: "Hlas

volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!" Jan měl na sobě oděv z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás, živil se kobyilkami a medem divokých včel. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém, celé Judsko a celý kraj kolem Jordánu, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Když však viděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: "Zmijí plemeno, kdo vám ukázal, jak uniknout trestu, který už hrozí? Přinášejte tedy ovoce hodné obrácení. Nemyslete si, že můžete říkat: 'Naším otcem je Abrahám!', neboť vám říkám: Bůh může oživit tyhle kameny a Abrahámovi z nich udělat děti. Sekera je už přiložena ke kořenu stromů; každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hosen do ohně. Já vás sice křtím vodou, abyste se obrátili. Ale ten, který má přijít po mně, je mocnější než já; jemu nejsem hoden ani opánky přinést. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu a pročistí (obilí) na svém mlátě. Pšenici uloží na sýpce, plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným."

K zamyšlení

V písmu svatém se opět a opět setkáváme s obrazem pouště – je to symbol samoty pro těžké životní situace, ale na druhé straně je to také místo, na kterém můžeme velmi intenzivně prožít setkání s Bohem, které vede k trvalé změně životního postoje. Jan je člověk pouště. Život na tomto drsném místě ho naučil pojmenovávat věci přímo, bez obalu, beze strachu před nepříjemnými lidskými následky. Extrémní životní podmínky, ve kterých se nacházel, mu rozjasnily pohled na to podstatné, pravé a na to, co je potřebné k dosáhnutí tohoto postoje. Jan káže o obrácení a vnějším znamením obrácení je křest. Obrácení znamená odklon od falešných a nepravých životních zvyklostí, které nás svazují, které brání našim schopnostem rozlišovat mezi tím, co je důležité a co není. Obrácení znamená také radikální zamítnutí našeho přesvědčení, že jen my sami si můžeme udělit spásu a být si sami zárukou blaha. Ve vnějším znamení křtu se zviditelňuje rozhodnutí pro vnitřní obnovu "smytím" (rozuměj překonáním) minulosti a následným dosáhnutím příslibu odpuštění "hříchů" (rozuměj mylné cesty, která nás držela v zajetí). Obrácení znamená odvrácení se od původní cesty a vydání se na cestu novou. Pro tuto novou cestu je nutné radikální uznání nekompromisně věrného Boha, nechat se dotýkat příběhem lásky, který tento Bůh uzavírá s námi tím, že se stal člověkem. V období vánoc, v nadcházejícím svátku, kdy se Bůh stal člověkem, dělá křesťanská víra ještě jeden krok: nejen, že prožijeme odpuštění, kde ho potřebujeme, nýbrž zažíváme vnitřní touhu po obrácení a odmítnutí toho, co nás svazuje a dělá nesvobodnými, protože Bůh je ten první, který odpouští a který nám vychází v ústrety!

"Křesťan je člověkem adventní doby. Věří v budoucnost." Prohlásil Karel Rahner. Ano, my křesťané věříme v tu budoucnost, o které hovoří obrazy prvního čtení z knihy proroka Izaiáše. Toto zde představené mesiášské království pokoje má univerzální význam, který zahrnuje celý vesmír. Zvířata znázorňují ideály, představy a kvality tohoto budoucího pokoje. Bezbranní a dobromyslní lidé se již nemusí bránit a neustále se zabývat obranou. Srovnání těchto obrazů se skutečností, kterou zažíváme, nás znejistí a vede ke skepsi. Skeptickým však smíme zůstat vůči naivní, realitu odmítající interpretaci těchto textů. Důvěřovat smíme převážně hlavní výpovědi: je to sám Bůh, který se chápe iniciativy a který tuto říši završí. Někdy už během našeho života z této říše něco žijeme. Být člověkem adventní doby znamená v podstatě to, že žijeme a konáme ve víře v budoucnost v eschatologickém rozmezí mezi "již" a "ještě ne".